

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

6. Qua[n]tum admirati sint SS. Patres terminos aquarum à Deo positos, ne
transirent fines suos?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

inundationibus quippe istis cognoscimus, quanta sit Numinis cura, ne sæpius exorbitent vel flumina, vel maria. Totum enim mundum perditum irent aquæ, nisi à DEO cohiberentur, vel inde laudabili, quia *ligat aquas in nubibus suis, ut non erumpant pariter deorsum, & terminum circumdedit aquis, usque dum finiatur lux & tenebra; Congregans, sicut in vitre, aquas maris: ponens in thesauris abyssos.* Estque planè mirabile, in sublimi, & supra aërem nubes & imbres, aëre longè grauiore, suspendi, nec simul ruere, nec semper. Vnde & Salomon interrogat: *Quis colligauit aquas, quasi in vestimento?* Admirationi erat, Romæ, Tuccia virgo Vestalis, incesti criminis rea, cum aquam cribro hausit, anno 609. Quod longè maius est, in nubibus videmus aquas portari deorsum non decedentes, & non miramur? At tum demum experimur benefici; magnitudinem, cum, rupta nube, nimbi, toto impetu, cadunt, aut flumina, vel maria limites suos transgrediuntur, omniâq; obruunt. Ex damno enim æstimamus, quid sit, damno liberari: & beneficia nubium nocuentis commendantur. Pari pacto, qui subitis inundationibus aquarum inuoluuntur, discunt agnoscere, quanti sit cohibitio inundationis faciendâ. Ea autem cohibitio, tot annos & sæculum, durat, & non admiramur? opus planè est omnipotentis, & naturam ipsam vndarum refrænantis. Cum enim natura aquis locum tribuerit supra terram; nisi naturæ author aquas, velut in vitre congregasset, ijs vtique subsidentes terræ omnes vndique cooperirentur. Id ne fiat, diuina manus obstat. At, quia aquas tam diu domitas aspiciamus, consuetudo nobis ademit admirationem.

Sed non ademit S. Ambrosio dicenti: *Nonne omnes Dei gratiam jure miramur, cum aduertimus, quod insensibilis natura, quadam sensibili ratione, suos fluctus coërceat, & fines suos vnda cognoscat?* Nec ademit admirationem S. Chrysostomo; qui cum videret mare, intra fines suos, non esse tranquillum, sed turbatum, & ferox, & vndosum, & in morem montium, procellis metuenda altitudine erectum, ac, resonante vnda boans, admirari satis non potuit sapientissimam diuinæ virtutis potentiam, quæ, multis locis, tantæ ferociæ, non rupes & saxa, sed fragilem duntaxat arenam obiecit; quâ tam vehemens impetus excipitur, frangitur, & eò, vnde irruit, quasi per ludum, refunditur, vt dubites, fortiùsne insultum faciat,

L 2 an recl-

Iob. 26. 8;
Psalm. 32. 7.

Prou. 30. 4;
Plin. l. 28. c. 20.

VI.
S. Ambros.
orat de obitu
Satyri.
S. Chrysost.
hom. 9. ad
pop.

Psal. 91. 4.

Theodoret.
serm. 2.Basil. Seleuc.
orat. 1.

an reciproco impetu, potentiùs cogatur resillire? Neque ipse Dauid hic fuit sine admiratione, cuius illa sunt: *Eleuauerunt flumina, Domine; eleuauerunt flumina vocem suam. Eleuauerunt flumina fluctus suos, à vocibus aquarum multarum. Mirabiles elationes maris, mirabilis in altis Dominus. Secuti sunt eum & alij, inter quos, in aquarum & terræ continentis coniunctione miratur Theodoretus ineffabiles fluctuum saltus, & prouidentia franum, quod illis iniectum est, & quo impediti terras inundare nequeunt. Sed cum contra arenam, cum impetu, feruntur, positos tamen sibi terminos pertimescunt; & dæ legem sibi à Deo latam illic inscriptam vident, instar contumacis equi, qui à sessoro frano retractus collum reflectit, retròq; cedit, refugit, quasi & eius facti illos pœniteat, quod arenis appellere ausi sint. His talibus, satis videtur DEVS prospexisse damnis aquarum, immo impendio magis animus gaudebat illis, quando littora intuebantur, & vel saxeam, vel arenosam illam maris custodiam; in qua DEUS curam & prouidentissimam gubernationem suspicit Basilus narrantem aquis dorsa, quibusdam velut in cellis maria concludentem; dæ imperio in abyssum vititur, pro claustro & arena, quasi habena formidabili mare continet, terram liberam seruans à Pelagi eluione: esto ventorum impetu ad terram mare propellatur. Fertur illud quidem fluctibus altè elatum: ubi verò terminos attigerit, reuertit, refugitq;, & Domini vocem littoribus inscriptam, cum intuitum fuerit, cernatis fluctibus termini positorem adorat. Cumque terram violente feriat, referitur, ac diuini imperij memor refertur in fugam. Quare placide purpurascens adulatur vicina continenti, quasi mollibus vlnis terram complecti occupet; semper Domini præcepto cohibitum, & tantum non singulis momentis audire natum: Congregentur aquæ in locum vnum, & appareat arida. Et manet præcepti memor arenâ vincit; nec, præ victoris reuerentia, vincula violat, vocemq; Prophetæ ratam facit: TERMINVM POSVISTI, QVEM non transgredientur. Quod cum ita sit, an non in se omnes iras, & Diras deriuant illi homines, quibus earum Conditor itidem leges posuit, quas tamen transgrediuntur, ipsis marinis fluctibus inobedientiores? Nulla eos præcepta, nulli limites coërcent; & indignantur, si fluuius inundat, & pascua arenis limoque maculat? Astricti sunt illi diuinis mandatis; nulla astrictus est lege DEVS, vt aquas cohibeat à nocumento: quamuis tamen*

ea mortales millies meruissent pati, nihilominus vix semel eos pef-
sumdat; sed potentia sua cluiones ab eis abarctet.

Quæ bonitas vt intelligatur, potestatem in aquas subinde, &
Sanctis suis DEVS concedit; quorum vis illa, sine inundationi-
bus, aut violentia fluctuum, non inclaresceret. Eorum autem vis
est virtus DEI. Itaq; in seruis suis, ostendit Dominus vires suæ bo-
nitatis: vt si miremur, in hominibus, quod in illis gratia est, multo
magis miremur, in DEO, quod in illo natura est. Quam stupendum
fuit, Moyse populum, per mare rubrum, ducente, erectos hinc in-
de, murorum instar, stetisse immobiles fluctus, & siccum DEI cul-
toribus transiitum dedisse? Quantæ admirationis fuit, cum Iordane
diuiso, & maris exemplum sequente, idem effecit Iosue? An au-
tem hæc, in veteri Testamento duntaxat contigerunt? Etiam, in
nouo, legimus, similia contigisse. Fantinus Syracusanus, Balzaniũ,
ob equos frigosiores, quos illi pascendos, commiserat, iratum fu-
gens, præmissis precibus, ad cælum, Motabrum flumen, virgâ dis-
secuit, & siccis pedibus transiit, iramque euasit persequentis.
Aiunt & S. Fridolinum Viatorem, infulam Rheni, vbi nunc Suc-
cingum oppidum est, à Clodouæo rege Gallorum dono acceptam,
defuncto rege, incolis tumultuantibus, habuisse controuersam;
sed precibus à DEO impetrasse, vt Rhenus à dextero, in sinistrũ al-
ueum miraculosè deriuaretur, atq; illi, cõtra Ethnicos, propugna-
culum ex vndis faceret. Hoc miraculo Fridolinus incolas Christo
est lucratus. Turpe enim fuisset, homines illi non cedere, cui vide-
bant, vndas ipsas, & tantum flumen obedire. Similius est, quod de
nostro Iosepho Anchieta scriptum reliquit Sebastianus Beretarius,
& his verbis commemorat. *Eodem in littore, die alia, piscandi, salien-
dig, operi intentis alijs, cum se à coetu, diuina liberius cõttemplandi causã,
subduxisset, spatio trium quattuorue horarum, plus minus, desideratus
est: eum, vestigia secutus, tandem in littore sedentem, frater illi comes
inuenit; & illo ipso tempore maris astus accedebat, qui quasi diuino impo-
rio accepto, cum præter eum sinem, vbi Iosephus sedebat, longè fluctus eis-
cisset, ab eius tamen corpore ita vndas cohibuit, vt aqua illi, & à fronte,
& vtroq; ablatere, quasi in sinum diducta, ac voluti in parietes erecta,
nullã contactum aliuione, ac ne aspergine quidem circumsepirent. Di-
ceret rubri maris miraculum, in transitu Hebraorum, renouatum esse.*

VII.

Exod. 14.

Iosue 3.

Marul. lib. 2.
cap. 2.

Sebastian.
Beretar. li. 4.
vitæ Iosephi
Anch.